

SAHARA

AVONTUUR REEKS

27. Die Skatte van Marabash

MEIRING FOUCHE

DIE SKATTE VAN MARABASH

deur

MEIRING FOUCHE

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

DIE SKATTE VAN MARABASH

Die voorblad illustrasie vir die Sahara Avontuur Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

DIE SKATTE VAN MARABASH

deur Meiring Fouche

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

In Tunis, by die luukse Hotel Europa, ontmoet Teuns Stegmann, 'n lid van die Franse Vreemdelegioen, vir dr. Heinz Frielingsdorf, sy dogter Magdel, dr. Klaus Bergh, en die Franse amptenaar Charles Bovary. Frielingsdorf, 'n oudheidkundige, onthul sy lewenslange soeke na die verlore tempel van Marabash in die Sahara, waar 'n ontsaglike skat versteek mag wees. Teuns is aangestel om die ekspedisie te lei, vanweë sy uitstekende woestyn ervaring, al is hy maar skepties oor die bestaan van die tempel. Die aanvanklike wrywing ontstaan uit die onsekerheid oor die skat se bestaan en die moontlike gevare van die reis.

Teuns, nou in die middel van die beplande ekspedisie, word gekonfronteer met die ontvoering van dr. Frielingsdorf, die verdwyning van die noodsaaklike landkaart, en die ontdekking van Magdel se geheime kennis van die tempel se ligging. Emosies loop hoog as Teuns verdagte gedrag by die ekspedisie lede opmerk, veral by Charles Bovary. Teuns se pogings om noodsaaklike voorraad te bekom, word onderbreek deur 'n gewelddadige ontvoeringspoging, wat die ware aard van Bovary as 'n geheime agent openbaar en sy tragiese dood tot gevolg het. Die onthulling van hierdie verraad en die groeiende bedreiging beklemtoon Teuns se sleutelrol in die soektog na die fabelagtige skat.

Teuns se planne, saam met speurder Emil Pascal, sentreer rondom die gebruik van 'n vliegtuig en valskerms om die tempel voor die ontvoerders te bereik. Hulle vind die tempel, maar ontdek dat hulle nie die eerstes is wat daar opgedaag het nie. Teuns moet al sy vernuf en kennis inspan in 'n poging om die ander lede uit die tempel van Marabash te red. Sal Teuns daarin kan slaag om die geheime van die tempel te ontrafel, en wie kan hy werklik vertrou voordat dit te laat is? Maar hoe sal hy ooit daarin kan slaag as hy nie eens weet hoe om uit die tempel te kom nie? Dieper binne die tempel wag 'n waarheid wat selfs meer verbysterend is as die skatte self.

UITTREKSEL

Asof Teuns en Emil se woorde hom tot aksie prikkel, spring die Hollander skielik op en hardloop oor die oop poort na waar sy Arabiese volgelinge skuil. Die ander klomp dra hom met die koeëls, maar hy slaag daarin om agter skuiling in te kom. Teuns en Emil Pascal hou die petalje goed dop. Die ander spul Arabiere wat vir Heinz Frielingsdorf gevangene hou, skiet so woens dat stof en klipskerwe fluitend rondvlieg. Hulle is blykbaar vasbeslote om hul mededingers hier in die poort vas te keer of om hulle so gou as moontlik om die lewe te bring.

“Ek dink ons gaan hier ’n interessante oorloggie sien,” sê Pascal met ’n kort laggie.

Hulle sien hoe Klaus Bergh sy paar handlangers versigtig agter die puin die tempel dieper binne lei. Blykbaar is hy nou so behep met die idee om daardie aanvallers by te kom, dat hy vir die oomblik skoon vergeet het van Teuns, Pascal en die meisie. Daarom sê Teuns vinnig. “Kom, nou is dit ons kans!”

Hulle spring op en loop so vinnig as wat hulle kan langs die binnemuur af wat ewewydig met die buitemuur van die tempel loop. Hulle weet nie waar hulle gaan uitkom nie, maar wat hulle wel weet, is dat hulle vir die oomblik uit die hande van die Arabiere vry is.

Hulle slaan ysterkloue in die grond totdat hulle ’n opening in die muur bereik. Hulle glip daardeur en bevind hulle skielik in een van die menigvuldige binneplase van die tempel. Dit is ’n binneplaas met pilare aan twee kante en donker vertrekke aan twee kante. Hulle soek die vertrekke vinnig deur en vind dat hulle volkome verlate is. Woestynvoëls het wel hul tekens daar nagelaat in die koel, donker ruimtes, maar verder is daar niks. In die fyn sand voor die vertrekke trap hulle opsetlik soveel spore as wat hulle kan.

27. DIE SKATTE VAN MARABASH

Hoofstuk 1

SKATTE VAN DIE EEUE

Teuns Stegmann, die blonde Suid-Afrikaner in die Franse Vreemdelegioen, voel uit sy plek terwyl hy die luukse draaitrap in die weelderige hotel in die stad Tunis, aan die Middellandse See, opstap. Alles glinster en skitter in hierdie hotel wat genoem word die Europa. Hy is al soveel jare in die Sahara woestyn dat al hierdie opgesmukte weelde vir hom 'n bietjie te veel is. Tog wek dit in hom ook 'n aangename gevoel, want dit is selde dat 'n man van die Vreemdelegioen met soveel aandag en toewyding behandel word as in hierdie hotel. Omtrent 'n uur gelede het hy intrek geneem in die pragtige kamer met die groot venster wat uitkyk op die see. Hy het hom net gaan bad, gaan skeer en die eerste maal in 'n hele aantal jare uitgeklim uit die uniform van die Franse Vreemdelegioen en dit verruil vir 'n koel somerspak wat hy vanmiddag in die stad gekoop het. Nie met sy eie geld nie, maar met geld wat deur die Legioen voorsien is. Hy het ook 'n oulike bypassende das en 'n paar skoene aangeskaf. Daarby het hy ook vir hom 'n koel kakie-uitrusting gekoop om te dra wanneer hy nie sy uniform dra nie. Toe hy daarmee klaar was, het hy na die hotel gekom, hom kom regmaak en toe gaan eet. Die eerste maal in 'n lang tyd het hy 'n spyskaart voor hom gesien en hy het dit van bo tot onder deurgeëet. En om dit alles goed af te rond, het hy 'n bottel duur Franse wyn laat kom en dit uitgedrink.

Dit voel vir hom byna soos 'n vakansie en tog is dit nie 'n vakansie nie. Hier waar hy nou die trap opstap, besef hy maar te goed dat hy nog steeds 'n lid is van die Vreemdelegioen en dat hy baie duidelike bevels gekry het voordat hy per vliegtuig van Dini Salam na Tunis vertrek het. Kolonel Le Clerq, bevelvoerder in Dini Salam, het hom uitvoerig beduie wat hy moet doen, wat van hom verwag word en hoe hy moet optree.

Hy bereik die top van die trap en toe besef hy dat sy hart vinniger slaan. Hierdie is bepaald 'n eienaardige sending en hy wonder wat die onmiddellike toekoms vir hom inhou. Op die sagte tapyt stap hy in die gang af, toe gaan staan hy voor kamer 340, kyk 'n oomblik na die kopernommertjie wat so helder blink en toe klop hy op die deur.

Hy wag 'n hele rukkie en hy is net op die punt om weer te klop toe die deur oopgaan. Teuns kyk verbaas en uit die veld geslaan na die pragtige meisie wat die deur oopgemaak het. Sy is sag en fyn, met 'n rosige kleur op haar wange, blond en so tener dat sy hom die indruk gee van 'n jong kind. Maar toe hy in haar diepblou oë kyk, besef hy dat sy geen kind is nie. In daardie oë sien hy die ondervinding van 'n hele aantal jare. Tog is sy soos 'n porseleinpop, pragtig en broos.

Die verskyning van die mens het hom so van stryk gebring dat hy 'n paar oomblikke sy tong verloor. Hy het verwag om net mans hier aan te tref en hier staan sy nou voor hom, haar gesig vragend na hom opgedraai.

“Ja, *Monsieur?*” vra sy. “Wat kan ek vir u doen?” Daardie twee oë glimlag so soet en innig dat Teuns die warm bloed teen sy hals voel.

“Verskoon my,” sê hy, “ek hoop nie ek is by die verkeerde kamer nie. Ek soek na Dr. Heinz Frielingsdorf. Hulle het sy kamer se nommer as 340 aangegee.”

“Heeltemal korrek, *Monsieur,*” sê die meisie en haar stem is diep en welluidend. Dit is so sterk dat Teuns dit kwalik met haar klein liggaamsbou kan vereenselwig. “*Entrez,*” versoek sy, staan opsy en maak 'n klein verwelkomende gebaar met haar hand.

Teuns stap binne en hy verwonder hom opnuut aan die weelde van hierdie hotel. Hierdie is blykbaar 'n suite, want hy staan hier in 'n klein portaal waarvandaan hy op die sitkamer kan kyk wat gemeubileer is met die pragtigste ou stukke.

“Volg my asseblief, *Monsieur,*” nooi die poppie en lei hom die

sitvertrek binne.

In 'n kring voor die venster sit daar drie mans. Twee besig met 'n pot skaak en die derde een is blykbaar net 'n toeskouer, want hy sit net daarby met 'n glas in sy hand.

“Iemand om u te sien, Vader,” sê die meisie en toe die indrukwekkende man met sy spierwit grys kop na Teuns opkyk, is daar net die sweem van ongeduld in sy oë.

“Maar ek is besig met 'n potjie skaak, my liefste,” sê die bejaarde man.

“Ek is jammer, Vader,” antwoord sy. Toe kyk sy na Teuns. “Ek is bevrees, Teuns Stegmann, ek weet nie wie jy is nie.”

“Ek is *legionnaire* Teuns Stegmann van die Franse Vreemdelegioen.” Teuns kon net sowel 'n bom onder daardie skaak tafel ingeslinger het. Die drie mans is onmiddellik op hul voete en die bejaarde een loop byna die tafeltjie om om Teuns eerste te bereik en hom te groet. Hy skud die lang man se hand heftig, gryp hom aan die skouers en met 'n vrolike lag sê hy. “Is ek bly om jou te sien, *Legionnaire*. Ons het al byna begin wanhoop dat die Vreemdelegioen iemand sou stuur en nou het u werklik opgedaag. Laat ek u voorstel. My dogter, Magdel Frielingsdorf. My kollega, Dr. Klaus Bergh, 'n Hollander en *monsieur* Charles Bovary, 'n verteenwoordiger van die Franse Departement Afrika.” Hy hou Teuns nog steeds aan die skouer vas. “En hierdie,” sê hy vir die ander drie, “is ons langverwagte *legionnaire*. Ek is seker julle is net so dankbaar soos ek.”

Teuns knik om die beurt vir hulle almal. “O ja,” sê die bejaarde man en lag hartlik, “ek het skoon vergeet, ek is Dr. Heinz Frielingsdorf.” Hy steek sy hand uit en groet Teuns hartlik. “Kom sit, my vriend. Kom sit. Ek kan jou nie sê hoe dankbaar ons is dat jy opgedaag het nie. Die Legioen het ons beloof dat ons reeds gister 'n man sou kry, maar wat, ek wil nie kla nie, jy het nou gekom en ons is almal gelukkig.”

Hulle gaan sit en Dr. Heinz Frielingsdorf verwyder dadelik die

skaakstukke van die tafel af. “So,” sê hy, “ons sal nie verder skaak speel nie. Klaus, jy kan vir ons iets bring om te drink.” Toe wend hy hom weer na Teuns. “Vertel my nou eers, het jy voorspoedig gevlieg? Vind u u kamer in die hotel bevredigend?”

“Heerlik gevlieg en die kamer is uitstekend, dankie, Dokter,” antwoord Teuns.

“U is seker nuuskierig om te weet wat hier gaande is, nie waar nie?”

“Ja, ek is bevrees,” antwoord die Suid-Afrikaner, “ek het nie die vaagste benul wat die doel van my sending is nie. Al wat ek weet, is dat ek in Dini Salam bevel gekry het om na Tunis te vlieg, na hierdie hotel te kom en my aan te meld by Dr. Heinz Frielingsdorf.”

“Nou goed,” sê Dr. Frielingsdorf, “ek sal u aanstons alles vertel. Ons wag net dat Klaus vir ons iets bring om te drink.”

Teuns kyk na die man. Dit is duidelik dat hy ’n persoon van aansien is. Hy het ’n hoë voorkop, intense en intelligente blou oë en ’n netjiese bos witgrys hare. Die kêrel Bovary is ’n tipiese Fransman, donker, geslote, met ’n sekere aantreklikheid aan hom, maar tog iets broeiend in sy donker oë waarvan Teuns nie hou nie. Klaus Bergh is ’n tipiese blonde Hollander, sorgvry, openhartig en flink.

Op ’n klein trollie stoot Klaus Bergh ’n verskeidenheid drank na hulle toe. Een oogopslag laat Teuns verstaan dat dit drank uit die hoogste rakke is, van die beste ingevoerde soorte.

“Hoe lyk dit,” vra Klaus vir Teuns, “wat kan ek vir u inskink?”

“Ek voel lus vir ’n glas whisky,” antwoord Teuns.

Dit lyk asof Frielingsdorf nie kan wag totdat Klaus die drank klaar ingeskink het nie. Hy sit en woel en vroetel daar met sy hande en kyk aandagtig na die bedrywighede van die Hollander wat besig is om vir elkeen iets in te skink.

“Nou, my vriend,” sê Frielingsdorf eindelijk opgewonde toe elkeen sy

glas in die hand het. “Nou kan ons gesels. Kyk, ek is ’n oudheidkundige verbonde aan die Universiteit van Frankfurt. My vriend Klaus hier is ’n kollega, hoewel hy nie aan dieselfde Universiteit verbonde is nie. In my vrye tyd het ek deur die jare ’n uiters noukeurige studie gemaak van die voorgeskiedenis van die Sahara. Ek het ’n paar interessante ontdekkings gedoen.” Met ’n tergende glimlag kyk hy op na Teuns. “Het jy al ooit gehoor van die skatte van Marabash?”

“Nee, ek is bevrees ek het daar nog nooit van gehoor nie,” sê Teuns.

“Skitterend,” sê Frielingsdorf. “Dan kan hierdie vir jou ’n heeltemal interessante reis wees, my vriend. In die argiewe in Kaïro asook in Parys en in die Britse Museum het ek sekere gegewens opgediep wat daarop dui dat daar op ’n sekere plek in die Sahara ’n verlore tempel moet staan, baie duisende jare oud en heeltemal verlate.”

Teuns glimlag sinies. “O so,” sê hy, “dan het hierdie reis met ’n verlore tempel te doen? Met alle eerbied wil ek u net sê dat die meeste van hierdie sogenaamde tempels in die Sahara bloot legendes is, blote versinsels. U moet my vergewe as ek sinies klink, maar werklik, daar is seker nie ’n deel van die Sahara wat nog nie besoek is nie, of deur patrollies van die Vreemdelegioen of deur swerwende Arabiere.”

“My vriend,” sê Frielingsdorf heeltemal openlik, “ek kan jou sinisme heeltemal verstaan, want ek weet hoeveel kwaksalwers daar is wat die wêreld wil wysmaak dat daar in die Sahara allerhande verlore tempels en selfs stede is. Ek kan jou egter verseker dat ek nie die minste twyfel het dat hierdie geen legende is nie. Kyk, Marabash was in die ou tyd die groot metropolis van die groot Arabiese volk wat toe daar saamgetrek was. Daar was destyds ’n groot oase, veel groter as enigiets wat nou nog in die Sahara bestaan. Jy kan my woord daarvoor neem dat hierdie die goddelike waarheid is. Uit ou vergete beskrywings het ek vasgestel dat hierdie stad eindelijk verlore gegaan het onder die aanslag van twee dinge. Om die een of ander rede het die oase ingegeë. Gepaard daarmee was daar ’n oorlog met die aangrensende vyandige stamme wat skynbaar daarin geslaag het om die bewoners van Marabash op ’n wrede

en onmenslike wyse te oorweldig.

“In hul skatkamers het die mense van Marabash ongelooflike skatte gehad. Daar was tussen hulle en die volke van die nabye Ooste en selfs die volke van Europa skynbaar ’n groot handel en dit wil voorkom asof die mense van Marabash juwele en edelgesteentes as die beste betaalmiddele gereken het. Vandaar dat hulle soveel ontsaglike skatte opgestryk het. Nou weet ek hierdie klink soos die gewone skatteverhaal. Die enigste verskil is dat hierdie verhaal blykbaar reg is. Toe hulle oorval is, het hulle skynbaar daarin geslaag om die weergalose skatte in ondergrondse kamers te versteek waar hulle tot hede vandag toe nog behoue gebly het.” Teuns skud sy kop stadig vol ongeloof en agterdog. “Ek weet darem nie so reg nie,” sê hy. “As daar so iets was, dan moes dit darem al bekend geword het.”

“Jy moenie vergeet nie, my vriend,” antwoord Frielingsdorf, “dat hierdie stad al deur baie eeue verwoes lê. Die oase het opgedroog. Die tempel, neem ek aan, is vandag ’n onaansienlike ruïne soos ’n mens so baie in die Sahara aantref. Jy het tog seker self al sulke ruïnes gesien.”

“Ja, dit is waar,” moet Teuns toegee. “Ek weet van een ou tempel voor die Atlasgebergte waar daar byvoorbeeld ’n groot robyneskat is. Ek het dit self gesien.”

“Nou waarom reken jy dan dat die tempel van Marabash so heel onwaarskynlik is? Waarom dink jy dat die skat van Marabash bloot ’n skim van die verbeelding is?”

“U moet my maar verskoon,” sê Teuns, neem sy glas en drink ’n slukkie. “Ek is maar baie sinies wat hierdie dinge betref, want ons het al soveel gevalle gehad waar daar sogenaamde verborge skatte is en dan vind ons by ondersoek dat daar niks van waar is nie. Mag ek vra waar hierdie beweerde tempel geleë is?”

“Alte seker,” antwoord Frielingsdorf. “Klaus, bring vir ons die landkaart.”

Klaus Bergh gaan haal 'n landkaart en kom spreid dit oor die tafeltjie oop. Hulle buig almal daaroor en Teuns word ongemaklik toe hy voel hoe dat Magdel Frielingsdorf onderlangs na hom loer. So asof sy besig is om hom op te som. Voor hom op die kaart sien hy wat lyk na 'n roete in rooi inkt afgemerkt. Dan is daar 'n ronde rooi kring. Klaus Bergh beduie met sy vinger daarheen. “Die tempel moet binne daardie kring geleë wees,” sê hy en hy noem 'n lengte- en 'n breedtegraad om die plek aan te dui.

“Ja,” sê Teuns eindelijk, “ek moet sê dat dit 'n taamlike afgeleë hoek van die Sahara is. Dit is 'n ongenadige woesteny en dit is daarom dat dit so skraal bewoon is. Sover ek weet, kry 'n mens daar net swerwende bendes Touaregs, wat geen huis of haard het nie en maar net van dag tot dag deur die woestyn swerf.”

Frielingsdorf glimlag vir die lang Suid-Afrikaner. “Bravo!” roep die Duitse geleerde uit. “Ek moet sê jy ken jou Sahara, my vriend.”

“As ek hom nou nog nie ken nie,” antwoord Teuns goedig, “sal ek hom seker nooit ken nie. En u reken dat die tempel daar geleë is?”

“Ek en Klaus is daar absoluut oortuig van,” antwoord Frielingsdorf. “As ons daar nie 'n verlore tempel vind nie, dan is ek van plan om my studies oor die voorgeskiedenis van die Sahara te laat vaar. Die opsporing van hierdie ou tempel was vir my byna 'n lewenstaak. Ek werk al baie, baie jare daaraan en noudat ek, volgens my mening, al die korrekte gegewens bymekaar het, noudat ek presies weet waar die tempel geleë is en noudat ek 'n idee het van die ongelooflike skatte wat daar moet rus, is ek van plan om geen steen onaangeroerd te laat voordat ek vasgestel het of die tempel van Marabash wel bestaan en of dit maar 'n produk van die verbeelding is nie.”

“Mag ek nou vra hoe ek by die prentjie inpas?”

“Dit is 'n billike vraag, *Legionnaire*,” antwoord Frielingsdorf onmiddellik. “Kyk, ons is volslae leke sover dit 'n reis deur die Sahara betref. Ons het wel baie in boeke gelees en tog voel ons dat ons nie op